

W., dnia 26 listopada 2018 r.

Sygn. akt: OSD 76/18

ORZECZENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych (...)

z dnia 26 listopada 2018 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) w składzie:

Przewodniczący: r.pr. A. D.

Sędziowie: r.pr. M. W. (sprawozdawca)

r.pr. G. K.

Protokolant: aplikantka radcowska N. W.

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. P. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 listopada 2018r., sprawy przeciwko radcy prawnemu D. K. (PESEL: (...)) obwinionemu o to, że:

1.

Będąc pełnomocnikiem ustanowionym z urzędu dla Pani A. W. w sprawie przed Sądem Okręgowym (...) I Wydział Cywilny, sygn. akt I C (...), w okresie od dnia 12.08.2016 r. do dnia 20.04.2017 r., niesumienne oraz z nienależytą starannością wykonywał czynności zawodowe jako pełnomocnik z urzędu poprzez dwukrotne nie uzupełnienie braków formalnych pozwu, w związku z wezwaniem Sądu Okręgowego (...) z dnia 12.10.2016 r. oraz dnia 13.02.2017 r., co w konsekwencji doprowadziło do zwrotu pozwu, jak również poprzez nie wywiedzenie zażalenia na zarządzenie Sądu Okręgowego (...) z dnia 21.03.2017 r. w przedmiocie zwrotu pozwu, tj. popełnił przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 1870 z dnia 15 września 2017 r., ze zm.) w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.),

2.

W związku z ustanowieniem go pełnomocnikiem z urzędu dla Pani A. W. w sprawie przed Sądem Okręgowym (...), I Wydział Cywilny, sygn. akt I C (...), w okresie od listopada 2016 r. do września 2017 r., nie informował Pani A. W. o przebiegu ww. sprawy sądowej oraz jej wyniku, tj. popełnił przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 1870 z dnia 15 września 2017 r., ze zm.) w zw. z art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

ORZEKA

1.

Uznaje radcę prawnego D. K. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 1 i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 1870) wymierza mu karę pieniężną w

wysokości 3.000,00 zł (słownie: trzy tysiące złotych) oraz na zasadzie art. 65 ust. 2a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 1870) orzeka zakaz wykonywania patronatu na czas trzech lat,

2.

Uznaje radcę prawnego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 2 i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 1870) wymierza mu karę upomnienia,

3.

Na podstawie art. 70⁶ pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 1870) kosztami postępowania w kwocie 2.000,00 zł (słownie: dwa tysiące złotych) obciąża r.pr. D. K. na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych (...),

4.

Na podstawie art. 70⁶ pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 1870) kosztami postępowania w kwocie 1.200,00 zł (słownie: tysiąc dwieście złotych) obciąża r.pr. D. K. na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Na skutek skargi Pani A. W., radca prawny D. K. został obwiniony o to, że będąc pełnomocnikiem ustanowionym dla skarżącej z urzędu w sprawie zawisłej przed Sądem Okręgowym (...) pod sygn. akt I C (...):

1.

w okresie od dnia 12.08.2016 do 20.04.2017 wykonywał niesumiennie czynności zawodowe, co wyraziło się w dwukrotnym nieuzupełnieniu mimo wezwania sądu braków formalnych pozwu i nie wywiedzeniem zażalenia na zarządzenie o zwrocie pozwu, skutkującym zwrotem pozwu

2.

będąc pełnomocnikiem z urzędu w w/w sprawie w okresie od listopada 2016r. do września 2017r. nie informował A. W. o przebiegu sprawy sądowej oraz jej wyniku.

W Okręgowym Sądzie Dyscyplinarnym sprawa pierwotnie zawisła pod sygn. akt OSD 8/18 i orzeczeniem z dnia 12 marca 2018r radca prawny D. K. został uznany winnym popełnienia zarzucanych mu czynów i za czyn wymieniony w pkt 1 został ukarany karą pieniężną w wysokości 6.000,-zł i orzeczono zakaz sprawowania patronatu na czas 3 lat, a za czyn opisany w pkt 2 został ukarany karą upomnienia. Od orzeczenia tego radca prawny złożył odwołanie jedynie w części dotyczącej kary orzeczonej w pkt 1, zarzucając niewspółmierność kary w stosunku do niewielkiego stopnia zawinienia oraz nieznacznego stopnia szkodliwości przypisanego obwinionemu czynu, natomiast rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2 orzeczenia OSD z dnia 12 marca 2018r nie zaskarżał.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych orzeczeniem z dnia 21 sierpnia 2018r sygn. akt WO-89/18 uchylił w całości zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu (...) do ponownego rozpoznania, uznając, iż odwołanie obwinionego zasługuje na uwzględnienie, jakkolwiek z innych przyczyn niż wskazane w odwołaniu. Wyższy Sąd Dyscyplinarny, przyjmując jako pełne, prawidłowe i zasadne ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w zakresie stanu faktycznego wskazującego na popełnienie przez obwinionego wskazanych deliktów i kwalifikacji prawnej, dopatrywał się w zaskarżonym wyroku uchybień polegających na:

- niedostatecznym wskazaniu wszystkich okoliczności mających wpływ na wysokość wymierzonej kary pieniężnej (co uniemożliwiło rozpoznanie w postępowaniu odwoławczym zarzutu niewspółmierności kary)

- braku wymierzenia kary łącznej w sytuacji wymierzenia kary za poszczególne przewinienia, ujęte w pkt 1 i 2 wniosku o ukaranie.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) ustalił i zważył, co następuje:

Ustalony przy pierwotnym rozpoznaniu sprawy stan faktyczny nie budził wątpliwości stron postępowania, przyjęty został też jako własny przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny. W pełni też został przyjęty przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozpoznający sprawę ponownie. Bezsporne jest, że radca prawny D. K. będąc ustanowionym z urzędu pełnomocnikiem procesowym skarżącej, swym zaniechaniem - polegającym na dwukrotnym nieuzupełnieniu braków formalnych pozwu (mimo wezwań sądu) - doprowadził do zwrotu pozwu, jak również nie złożył zażalenia na zarządzenie o zwrocie pozwu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, na rozprawie w dniu 26 listopada 2018r obwiniony przyznał, iż zarzucane mu delikty popełnił i oświadczył, że obecnie, w podobnej sytuacji złożyłby opinię o bezpodstawności pozwu. Nie kwestionując popełnienia zarzucanego mu przewinienia podtrzymał swe stanowisko zawarte w odwołaniu od orzeczenia (...) sygn. akt 8/18 co do wymiaru kary pieniężnej. W przekonaniu obwinionego, adekwatną karą za czyn określony w pkt 1 wniosku o ukaranie byłaby kara pieniężna w minimalnej wysokości z uwagi na nieznaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. W tej sytuacji, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ograniczył rozpoznanie sprawy do ustalenia wysokości kary pieniężnej i wskazania przesłanek uzasadniających wysokość orzeczonej kary.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, że ujętą w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982r (t.j.Dz.U.2017.1870) podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej jest postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź naruszenie obowiązków zawodowych. Stosownie do brzmienia art.6 i 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie a świadcząc klientowi pomoc prawną obowiązany jest postępować lojalnie kierując się dobrem klienta w celu ochrony jego praw. Nadto, w myśl art.12 Kodeksu Etyki Radcy prawnego obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe i z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. Profesjonalizm wyraża się podwyższonym zakresem wymagań. Katalog kar dyscyplinarnych, jakie mogą być orzeczone w związku z popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego ujęty jest w art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, przy czym ułożony został w kolejności od kary najłagodniejszej do najsurowszej. Dobór odpowiedniego rodzaju kary winien być odniesiony do rodzaju i wagi popełnionego przewinienia.

Dwukrotne nieuzupełnienie braków formalnych pozwu mimo prawidłowego wezwania sądu - co doprowadziło do zwrotu pozwu- świadczy o dużej ignorancji przez obwinionego podstawowych obowiązków i uzasadnia przyjęcie, iż obwiniony dopuścił się w sposób zawiniony naruszenia w/wskazanych norm postępowania, tj. art. 6, 8 i 12 ust.1 (...) w zw. z art. 64 ustawy o radcach prawnych, przy czym czynu tego dopuścił się nie jednorazowo, lecz dwukrotnie w okresie od dnia 12.08.2016 do 20.04.2017. Stanowi to rażące uchybienie profesjonalizmowi wymaganemu od osoby wykonującej zawód radcy prawnego, zwłaszcza wobec faktu, że obwiniony ustanowiony został jako pełnomocnik z urzędu w sprawie związanej z przeniesieniem własności lokalu na osobę reprezentowaną przez obwinionego. Obwiniony, mimo, iż jako pełnomocnik ustanowiony z urzędu był prawidłowo wzywany przez Sąd do uzupełnienia braków formalnych pozwu samodzielnie wniesionego przez powódkę, wezwaniu Sądu nie uczynił zadość. Podkreślić należy, iż do usunięcia braków formalnych pozwu wzywany był dwukrotnie, przy czym za pierwszym razem termin do usunięcia braków został mu wydłużony na jego wniosek. Konsekwencją nieusunięcia braków formalnych było zarządzenie o zwrocie pozwu które się uprawomocniło w związku z brakiem jego zaskarżenia przez obwinionego. Tego typu zachowania radcy prawnego, świadczą o ignorancji podstawowych obowiązków, jakie ciążyą na profesjonalnym pełnomocniku, lekceważącym stosunku do wartości etycznych, jakie radca prawny ślubował przestrzegać przy wykonywaniu zawodu. Należy je więc ocenić jako rażąco naganne. W takim przypadku, zastosowanie kary upomnienia czy nagany za czyn opisany w pkt 1 orzeczenia byłoby w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego karą niewystarczającą, dlatego też orzeczono karę pieniężną w wysokości 3.000,-zł z jednoczesnym zakazem wykonywania patronatu na czas 3 lat orzeczonym w oparciu o art.65 ust.2a ustawy o radcach prawnych.

Orzekając karę pieniężną w wysokości 3.000,-zł Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) miał na względzie, co następuje:

W myśl art. 65 ust.2ba ustawy o radcach prawnych, karę pieniężną wymierza się w granicach od półtorakrotności do dwunastokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę, obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 września 2016r (Dz.U.2016.1456) minimalne wynagrodzenie za pracę w roku 2017 ustalone zostało w wysokości 2.000,-zł, zatem półtorakrotność tego wynagrodzenia to 3.000,-zł. i w tej właśnie, dolnej granicy kary pieniężnej przewidzianej art. 65 ust.2ba wysokość kary orzeczono. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał na uwadze z jednej strony wagę przewinienia, a z drugiej dotychczasową niekaralność obwinionego, stopień dolegliwości finansowej wynikający z orzeczenia kary w tej wysokości oraz to, iż jednocześnie z karą pieniężną orzeczony dodatkowo został zakaz wykonywania patronatu przez 3 lata. Mając te okoliczności na uwadze Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż kara ta jest do popełnionego przewinienia i jednocześnie pozwoli zrealizować cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć względem obwinionego.

Karę upomnienia wymierzono natomiast za przewinienie opisane w pkt 2 tj. za nie informowanie klientki o przebiegu sprawy sądowej Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzył obwinionemu karę upomnienia. Jakkolwiek radca prawny obowiązany jest informować klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku w sposób ustalony z klientem a naruszenie tego obowiązku stanowi bezsprzecznie nienależytą staranność przy wykonywaniu czynności zawodowych zatem delikt dyscyplinarny, to taka, najniższa z kar została na obwinionego nałożona orzeczeniem z dnia 12 marca 2018r OSD 8/18 a orzeczenie to w tej części nie było zaskarżone. Powodem uchylecia tego orzeczenia było przyjęcie przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny wadliwości orzeczenia spowodowanego brakiem orzeczenia kary łącznej po wymierzeniu obwinionemu kar jednostkowych za poszczególne przewinienia. Karami jednostkowymi są orzeczone w niniejszej sprawie:

1.

Kara pieniężna połączona z zakazem sprawowania patronatu na czas 3 lat,

2.

Upomnienie.

W przypadku tak orzeczonych kar jednostkowych, wymierzenie kary łącznej nie jest jednak możliwe z uwagi na treść art. 65¹ ust. 2 pkt 2 ustawy o radcach prawnych. Kara upomnienia nie podlega łączeniu z karą pieniężną. Nie można też przyjąć, aby zasady dotyczące orzekania kary łącznej pozwalały na połączenie zakazu wykonywania patronatu z karą upomnienia. Zakaz wykonywania patronatu nie jest objęty katalogiem kar wymienionym w art. 65 ust.1 ustawy o radcach prawnych, nie jest zatem karą jednostkową, lecz dodatkowo, obok kar dyscyplinarnych (nagany lub kary pieniężnej) orzeczonym zakazem. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w piśmiennictwie (vide: Ustawa o radcach prawnych, Komentarz, pod red. T.Schefflera Wyd. C.H.Beck W-wa 2018 s. 813).

W tej sytuacji, orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o art.70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (t.j. Dz.U.2018.2115 ze zm.).

Pouczenie: Zgodnie z art. 70⁴ ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (t.j. Dz.U.2018.2115 ze zm.) od niniejszego orzeczenia przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu niniejszego orzeczenia wraz z uzasadnieniem.